

Nejdivočejší
SNY

L.J. SHEN

BARONET

Nejdivočejší sny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

L. J. Shen

Nejdivočejší sny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nejdivočejší
SNY

Nejdivočejší SNY

Zakázaná láska (2)

L. J. SHEN

 BARONET

Copyright © 2025. WILDEST DREAMS by L.J. Shen

Translation © Eva Brožová 2026

Cover and internal design © 2025 by Sourcebooks

Cover design © Mary at Books and Moods

Cover images © vovan/Adobe Stock, Mohit Sharma, Texturelabs

Tip-in art by Kristina (@Madmire_)

Emoji art © streptococcus/Adobe Stock

ISBN tištěné verze 978-80-269-2820-1

ISBN e-knihy 978-80-269-2824-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2825-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2821-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pro všechny dívky, které se kvůli svým rozhodnutím
cítily horší, než ve skutečnosti jsou.*

Jste úžasné.

Zničte patriarchát.

*„Byla nádherný snílek.
Ten typ dívky, která měla hlavu v oblacích,
hluboce milovala
a nechala lítost pod zemí, po které chodila.“*

ROBERT M. DRAKE

PLAYLIST

"Spiracle" – Flower Face

"Recomposed By Max Richter: Vivaldi, The Four Seasons" – Max Richter (*My Brilliant Friend*)

"Washing Machine Heart" – Mitski

"Soaked" – Shy Smith

"The Tortured Poets Department" – Taylor Swift

"Wildest Dreams" – Taylor Swift

"I Like the Way You Kiss Me" – Artemas

"Crazy Girls" – TOOPOOR

"Lilith" – Adeline Troutman

"Bulletproof" – La Roux

"I'm Not in Love" – 10cc

KAPITOLA PRVNÍ

DYLAN

Existují horší způsoby uvítání doma než to, že přistihnete svoji matku opřenou o prosklené dveře na zahradu, jak si to rozdává se svým snoubencem. Ale když jsem stála s rukou na klíče ve vchodu a snažila se potlačit dávivý reflex – marně –, žádný mě ne napadal.

„Ano, Marty! Ano. Tam, *dio mio* – nepřestávej.“ Máminy tlumené výkřiky, ztišené jeho dlaní, jak se snažil, aby nevzbudili batole, mi vnikly do mozku a vryly se hluboko do paměti.

Automaticky jsem chtěla vykřiknout: „MOJE OČI, MOJE OČI!“ jako Phoebe Bufetová z *Přátel* a s rukama mávajícíma ve vzduchu utéct z domu, města, státu a planety. Bohužel to nešlo. Zaprvé, protože moje tříletá dcera spala nahoře a nechtěla jsem ji tam nechat. Zadruhé, protože jsem v šestadvaceti letech pořád bydlela u mámy, i když v nádherné vile, kterou pro ni můj bratr postavil. Měla na tenhle dům větší právo než já.

Zatřetí? Užij si to, mami. Jsem ráda, že žiješ svůj nejlepší život.

Když jsem si trochu ublinkla do pusy, s tichým cvaknutím jsem zavřela dveře a nasedla zpátky do svého červeného vozu GMC Jimmy z roku 1999, aby měli soukromí. Zabouchla jsem za sebou zrezivělé dveře. Na oplátku se utrhlý z pantů a se vzteklým žuchnutím se zřítily na rozblácenou zem.

Zavřela jsem oči, uškrtla volant a zhluboka se nadechla.

Všechno je v pohodě. Víc než v pohodě. Vlastně senzační. Máš střechu nad hlavou. Stálé zaměstnání. Dítě, které miluješ...

V tenké přední kapse pracovní uniformy mi zavibroval telefon. Můj outfit se skládal ze světle růžových minišatů tak krátkých, že mohly sloužit jako ubrousek, a kostkované zástěrky s množstvím neidentifikovatelných fleků od rajčatové omáčky až po kávu, zvrátky a mastnotu.

Co můžu říct? Byl to extravagantně luxusní život, ale někdo ho žít musel.

Zaostřila jsem na fotku svojí nejlepší kamarádky Cal na displeji. S bezstarostným smíchem na ní zaklábala hlavu, do krku měla zabořenou ďábelskou tvář mého bratra, který ji líbal, a na pozadí se tyčila Eiffelovka. Vybrala jsem si ji jako obrázek do kontaktů, aby mi připomínala jedinou chybu v její jinak sluníčkové povaze: spala s Luciferovým dvojníkem neboli mým arogantním, manipulativním starším bratrem Rowem.

Byli totiž manželé. A moc jim to spolu slušelo. Možná jsem jen byla otrávená, protože všichni kolem mě byli spárovaní, zavrtaní ve svých zamilovaných vesmírech. Moji jediní partneři během minulých čtyř let fungovali na baterky a byli ze silikonu.

Přejela jsem prstem po displeji, ale nepromluvila. Bála jsem se, že se pozvracím, když otevřu pusu.

„Dyl,“ Cal na druhém konci linky se tiše rozesmála. V pozadí zavrčel Row jako medvěd, což znamenalo, že ji zrovna líbá.

Nezáviděla jsem jí, že je šťastná. Zasloužila si to za to, že zkontrolovala mého neotesaného sourozence.

„Neuvěříš, koho jsme zrovna potkali v Cannes!“ vykřikla.

Zase jsem zavřela oči a rozmluvila si hysterickou reakci.

Eda Sheerana? Taylor Swiftovou? Krále Karla? *Boha?*

Jejich život byl plný večírků se slavnými lidmi, dovolených hodných pinterestu a tak fotogenického jídla, že ho byla škoda sníst.

Cal nemohla za to, že jsem se zrovna vrátila z dvanáctihodinové šichty ve svém neperspektivním zaměstnání v bistru U Dahlie. Cal nemohla za to, že jsem byla matka samoživitelka. Nemohla za to, že můj život připomínal prostřední část šíleně nudné knížky se slepenými stránkami a nekonečnou řadou povinností a úkolů.

„Dylan? Jsi tam?“ zaúpěla Cal po několika vteřinách ticha.

Bohužel.

Měla jsem dojem, že Row zavrčel „nehejbej se a prostě drž“. Vážně, koho jsem v minulém životě zabila, že si zasloužím dnešní večer?

Vítr kvílel a kroužil v divokém tanci, vklouzl do auta jako zloděj a zavrčel se mi do kostí.

„Rowe,“ vyplísnila ho Cal, „snažím se tu jíst.“

„Já se snažím o něco stejně příjemného.“

Proboha. Zasáhla by Služba na ochranu dětí u šestadvacetiletého jedince?

„Zrovna jsem načapala mámu s Martym, jak píchají opřený o zadní dveře,“ vyhrkla jsem.

Proto sklízíš stoly a nechráníš vládní tajemství, Dylan.

„Nekecej,“ řekla Cal – nebo Dot, kvůli spršce pih na nose a tvářích, důkazu, že ji Bůh postříkal kouzelným prachem. „Chci říct, že to Zetě přeju. Zaslouží si nějaký vzrůšo, ale taky... je mi líto tvójí ztráty.“ Cal vyprskla smíchy. „Myslím chuti, libida a tak dál.“

„Je to čím dál horší.“ Nasadila jsem úsměv, hlavně proto, aby ho slyšela v mém hlase. „Navíc po nich zůstanou otisky a ty víš, že okna tady myju já.“

Vtípky stranou, máma měla s otcem příšerný život. Když před šesti lety zemřel, nenapadlo mě, že to ještě někdy riskne s láskou. Aspoň jedna z nás. Já se v žádném případě dalšího chlapa nedotknu, *nikdy*, ani třímetrovou tyčí.

„Těšíš se na sourozence?“ utahovala si ze mě Cal. Z ticha v pozadí jsem usoudila, že Row přestal svoji ženu sexuálně obtěžovat a konečně věnoval pozornost rozhovoru.

„Díky. Už jsem si ublinkla do pusy.“

„Řekla bych, že jsi možná v jiným stavu, ale znala jsem jeptišky, který měly víc sexu než ty.“ Cal se rozesmála. „Ona nevěděla, že přijdeš?“

„Měla jsem mít dvojitou šichtu, ale v bistru bylo málo lidí, takže mě Dahlia poslala domů dřív.“

„Kde teď jsi?“ zeptala se Cal.

„Sedím v pohodlným jimmym.“ Natáhla jsem ruku a setřela z přístrojové desky tlustou vrstvu prachu. „Jenže zrovna upadly dveře u řidiče, takže tu není ani útulně, ani teplo.“

„Evidentně nemáš svůj den,“ pronesla moje nejlepší kámoška soucitně. „Pošlu ti dort.“ Ticho. „A nabíječku pro tvoji kouzelnou hůlku, protože vím, že je pořád ztrácíš.“

Row v pozadí předstíral dávení. Fajn. Od té doby, co se dali dohromady, jsem musela každý měsíc vidět

a slyšet, jak zneužívá moji nejlepší kamarádku z dětství. To nejmenší, co jsem mohla udělat, bylo zneužívat se sama.

„Nabíječky mají nožičky,“ namítla jsem a přinutila se k smíchu, který mi nechal v krku pachut' rzi. „Jinak si to neumím vysvětlit. Takže vy jste teď v Cannes?“

Row s Cal žili střídavě v New Yorku a Londýně. Row vlastnil v obou městech michelinské restaurace, ale rádi cestovali.

„Jo. Zjutra ráno se vracíme do Londýna, nejspíš na delší dobu. Row otevírá v Edinburghu nové podnik. Rád by nás měl se Serafinou u sebe.“

Serafina byla moje neteř. Nedávno jí byly dva roky a měla obrovské modré oči po mámě, bujné černé kudrny po tátovi a plíce operní zpěvačky odvedle. Ta holčina by křikem dokázala vyvolat zemětřesení sedmého stupně.

„Dylan...“ Cal zaváhala. „Mám nápad.“

Ona a Row měli pořád nápady. Všechny se týkaly toho, jak napravit můj podělaný život. Ne že bych jim to měla za zlé. Moje existence *byla* tak zoufalá, že vyžadovala intervenci.

„Ne,“ povzdechla jsem si a hranami dlaní si promnula oči. „Zůstala mi jen moje hrdost.“

„Víš jistě, že ji ještě máš?“ utrousil Row jízlivě.

„Ha-ha. Naser si.“

„Žasnu, Dyl. Jako matka bys měla mít vybranější slovník. Chudinka Grav.“

„Sklapni, sklapni, sklapni.“ Dupla jsem na plyn a měla chuť někoho zabít.

„Budeme někoho potřebovat, aby nám dohlídl na byt v New Yorku,“ pokračovala Cal, která ignorovala naše špičkování. „Co ty na to? Vždycky jsi chtěla žít v New Yorku.“

Jo, ale to bylo *předtím*.

Předtím, než mi došlo, že nikdy nebudu studovat.

Předtím, než jsem přišla do jiného stavu a měla ve třídavaceti dítě.

Předtím, než mě otec dítěte opustil kvůli starostce města, s níž měl milostný poměr.

„Co blázníš? Život v New Yorku si nemůžu dovo-
lit.“ Trpce jsem se zasmála.

„Proč ne?“ vložil se Row do hovoru nevrlým, věčně se pošklebujícím hlasem. „Tak či tak si někoho najme-
me. Nemusíš platit nájem, protože budeš bydlet u nás.
O jídlo je postaráno – dvakrát tejdne ti doručí domů
zásoby. Jen musíš uklízet ledničku a spíž. A taky mejt
nádobí. K tomu ti přihodím nějakou administrativní
práci, takže budeš moje zaměst–“

„Ne.“ Z krku se mi vydral zděšený výkřik. „Nechci,
abys mi dal práci jen proto, že jsem tvoje sestra.“

Ambros „Row“ Casablančas většinu lidí nesnášel,
takže když narazil na někoho, koho dokázal tolerovat,
měl tendenci ho okamžitě zaměstnat. Proto pro něj dě-
lal jeho kamarád z dětství Rhyland, než se po pěti le-
tech jejich cesty rozešly. Proto se spřátelil se svým ob-
chodním partnerem Tatem. Proto nechal mámu, aby
pro něj pracovala jako „influencerka sociálních médií“
za šílených 250 tisíc dolarů ročně, i když neměl účet
na instagramu, tiktoku, facebooku ani na síti X.

„Nevím, jak ti to mám vysvětlit, Dyl, ale ve svý
životní situaci si takový ego nemůžeš dovolit,“ po-
dotknul Row klidně. „Přijmi tu nabídku.“

Cal lapla po dechu a slyšela jsem, jak ho plácla.
„Row je vůl.“

„Slib, že mě večer pustíš do zadečku, a koupím jí
ještě nový auto,“ zamumlal Row.

Jo. Z téhle konverzace se nikdy nevzpamatuju.

„Nechci váš byt v New Yorku,“ vybuchla jsem. „Nemohla bych si dovolit hlídání a nebudu dělat imaginární práci a nenechám se v šestadvaceti vydržovat.“ Nebyla jsem žádná „sugar baby“. Snažila jsem se postavit na vlastní nohy, i když se mi to moc nedařilo.

„Jsi paličatá a hloupá,“ vyštěknul Row.

„Ty jsi arogantní a neomalenej.“

Row si odfrknul. „To není nic novýho.“

„Tvoje láska mě dusí,“ prohlásila jsem.

„Tvůj postoj náš všechny štve,“ odseknul.

„Prosím,“ zasáhla Cal. „Prostě... o tom přemýšlej, ano? Můžeš si tam sehnat práci. Třeba něco v marketingu?“ navrhla vesele a já slyšela, jak ji můj bratr zase líbá, takže se mi zvedl žaludek vztekem, znechucením a podrážděností. „Školku pro Grav vyřešíme. Existuje spousta možností. Potřebuješ odtud vypadnout, Dylan,“ dodala tiše. „Tvoje práce tam skončila. Zeta tě už nepotřebuje. Proboha, je zasnoubená. Teď by ses měla soustředit na sebe.“

To se snáz řekne, než udělá. Nevěděla jsem, jak na to. Nikdy jsem se nestarala jen o sebe. Vždycky jsem někomu obětovala život – ať už mámě, nebo Gravity.

„Ne.“ Skousla jsem si spodní ret a uvažovala, kolik mě bude stát oprava těch zatracených dveří u auta. „A teď, kdybyste mě omluvili, uběhlo víc než deset minut. Už by měli bejt hotový. Musím se odebrat na svoji pohovku.“

„Jestli mluvíš o tom gauči v zimní zahradě... nedělej to. Když jsme tam minule přespali, pokřtili jsme ji.“

„Cal,“ vyštěkla jsem.

„Taky celou kuchyň, hostinský pokoj a každé sprchovej kout v domě,“ informoval mě Row. „Vážně,

drž se od toho podělanýho domu dál, jestli se ti nezamlouvá představa, že na každým rovným místě šukali lidi.“

Zavěsila jsem a dvě minuty v kuse ječela do éteru.

Když jsem se vrátila domů, máma s Martym už nepřehrávali v obývací *Padesát odstínů šedin*. Díkybohu za malá milosrdenství. V domě panovala tma a ticho, až na hučení ledničky. Nalila jsem si sklenici vody, opláchla nádobí ve dřezu a vyšla do Gravityna pokoje. Byl překrásný, s kytičkatými tapetami v pastelových barvách, postýlkou, kterou Marty vlastnoručně smontoval a natřel jejím oblíbeným odstínem fialové, a bílými policemi s jejími oblíbenými knížkami. V místnosti byl binec. Na střípatém koberci a na stolku ležely vzdělávací stavebnice a LEGO, všude se povalovaly omalovánky a doplňovačky s vytečkovanými písmeny. Všechno jsem investovala do Gravity. Chtěla jsem, aby věděla, že může být vším, čím chce.

Se srdcem v krku jsem došla k její posteli. Při každé šichtě, kterou jsem vzala, při každém spropitném, které jsem dostala, jsem myslela na ni. Dávala mému přízemnímu, nudnému, neuspokojivému životu vyšší smysl.

Gravity byla moje kotva. Pevná půda pod nohama.

Dívala jsem se na svoji nádhernou holčičku a zastrčila jí za ucho kaštanovou kudrnu. Dokonce i ouška měla dokonalá. V žaludku mi zabublal smích a vydral se ven dřív, než jsem ho stačila zdusit. Když se Gravity narodila, vypadala jako našťavaný stařík. Teď byla úchvatná – a přesná kopie svého otce, který na ni kašlal.

Nádherné oči – zelenožluté duhovky orámované modrými kruhy – jí lemovaly tytéž černé, zatočené řasy. Koncem prstu jsem přejela Grav po pršáčku a sledovala, jak se jí červené rty zacukaly v úsměvu. O čem se jí zdá? Čím bude, až dospěje? Ve svých snech – těch několika málo, které jsem si v téhle době dovolila – jsem si představovala, jak před ní otevírám jedny dveře za druhými a pomáhám jí dosáhnout všechno, po čem její srdce touží.

Dokážu jí to dopřát tady, v malém městě Staindrop v Maine? V tom Staindropu, který má jednu školu, jednu školku, nulové vyhlídky do budoucnosti a skoro žádné stálé obyvatele? Dokonce ani díky novému obchod'áku a nóbl hotelu, který tu před dvěma lety postavili, nebylo to malebné přímořské městečko perspektivnější.

Co když Grav dopadne jako já, uvízlá na místě, kde není šťastná, a bude se muset spokojit s tím, co je, a ne s tím, co by mohlo být.

Sklonila jsem se a lehounce ji políbila na tvář, skoro bez dechu, abych ji nevzbudila.

Spinkej, zlatíčko, zpívalo moje srdce. Maminka tě miluje.

Bylo to směšné, ale poslední kapkou, která mě zlomila, bylo, když jsem si o dvacet minut později stáhla kalhotky, abych se poprvé po osmi hodinách vyčurala. Seděla jsem na míse, zírala na obnošené bavlněné spod'áry a došlo mi, že nemám žádné jiné než béžové. A že nemám žádné sexy spodní prádlo. Žádné elegantní oblečení. Žádné lodičky, ve kterých bych mohla vyrazit do společnosti. Žádné *přátele*, se kterými bych si mohla vyrazit.

Moje laciné, opotřebované spodní prádlo bylo dokonalou metaforou celého mého života. Vybledlé a nic neříkající – jen skličující, ubohé a praktické.

S bodnutím u srdce mi došlo, že chci... no, *víc*.

Život není černobílý. Buď divoké večírky v nablýskaném Cannes, nebo nekonečné, vyčerpávající směny v bistru a domácí povinnosti. *Nemusím* žít život, který mi osud přichystal.

Můj poslední chybný úsudek souvisel s prasklým kondomem, když jsem byla opřená o područku gauče s tváří zabořenou do polštáře. Důsledkem byla moje dcera. I když jsem Gravity milovala nade vše na světě a nikdy bych výsledek té takzvané chyby neměnila, trajektorie mého života se kvůli tomu naprosto změnila. Stal se ze mě zbabělec, bála jsem se dělat chyby.

Jenže *tohle* byla chyba. Tohle město. Tahle práce. Ten život bez cíle.

Zasloužila jsem si víc a stejně tak Gravity. Vždycky se sem budu moct vrátit. Ale něco divokého a vzpurného, co ve mně najednou ožilo, mi řeklo, že se nevrátím. Že jakmile se osvobodím, už mě nic nezastaví. Připadalo mi, jako bych se zrovna probudila z dlouholetého kómatu. Jako bych se právě nadechla potom, co jsem seděla na dně blátivého rybníka.

Chvatně jsem zvedla mobil z umyvadla a ještě před spláchnutím zavolala Cal.

„Dot?“

„Řekni prosím, že naši nabídku přijmeš.“

„Přijmu vaši nabídku.“

„Super!“

KAPITOLA DRUHÁ

DYLAN

„Kurva, kurva, kurva.“ Jak jsem bušila čelem do volantu, rozpadl se mi culík, aby ladil se zbytkem mého života.

Ve zpětném zrcátku jsem sledovala, jak Grav ohromeně otevřela pusu a vykulila oči. Byla připoutaná v autosedačce a objímala pana Houbičku, růžového plyšáka, který připomínal macatý penis. Bezmezně ho milovala. Kdysi jsem ho dostala od Cal a moje batole se od něj odmítalo odloučit.

„Mami!“ vyhrkla vyčítavě. „Babička se bude zlobit, až se to dozví.“

„Když jí to neřekneš, dám ti napít maminčiny limonády.“ Uplatila jsem ji plechovkou coly.

„Tak jo!“

Náš nový začátek v New Yorku začal porouchaným autem, které ani nedokázalo dojet k Rowově domu na Páté avenue, a zrovna teď na mě houkala řada dvaceti vozidel s hulákajícími řidiči.

Zápolila jsem s klíčky a snažila se nastartovat. Když se jimmy rozhodl stávkovat, byla jsem doslova tři metry od vjezdu do Rowovy garáže.

„Dělej, dělej, dělej.“ Dala jsem ruční brzdu nahoru, potom dolů a pak zase nahoru. Byla jsem vzteky bez sebe. *Zatracený auto.*

Když jsem si jimmyho před dvěma lety koupila, pyšná, že jsem nepřijala Rowovu charitu ve formě špičkového silverada z druhé ruky, už měl na tachometru 160 tisíc kilometrů a zrezivělé dveře, které hlasitě tloukly, kdykoli jsem jela větší rychlostí než šedesátkou. Ale byl o 500 dolarů levnější než podobná auta a já té nabídce nedokázala odolat. Zůstaly mi peníze na lekce plavání pro Grav a na měsíční předplatné knížek, které mi doporučila její učitelka ve školce. Teprve teď jsem viděla, jakou jsem udělala chybu.

Znovu jsem se pokusila nastartovat. Nic. Jimmy byl víc mrtvý než kariéra Armieho Hammera.

Uslyšela jsem další pronikavé troubení. Agresivní řidiči mi hrozili pěstmi z okýnek, pořvávali na mě nadávky a snažili se mě objet.

„*Vypadni s tou kraksnou ze silnice, náno.*“

„*Nauč se používat šaltrpáku, káčo.*“

„*Vidíte tu ženskou? Klidně bych jí půjčil do ruky svůj klacek.*“

Zrudla jsem vzteky. Proč já? Přála jsem si, abych měla v životě méně trapasů a víc peněz.

Vystoupila jsem z jimmyho a podívala se na řadu vytočených řidičů za zády, abych zjistila, kdo vypadá nejméně našťavaně, a mohla ho poprosit, ať mi pomůže dotlačit auto k vjezdu do garáží.

„Mami, chci ven,“ zaúpěla Gravity a kopl růžovými sketcherskami do sedadla před sebou.

„*Za chvíličku, miláčku.*“

„*Strašně se nudíííím.*“

Další troubení. Další nadávky. Pátá avenue byla čtyřproudovka se spoustou činžáků na jedné straně

a Central Parkem na druhé. Jeden pruh byl vyhrazený pro autobusy a další ucpaný nákladáky. Takže zbývaly dva pruhy a já zrovna blokovala jeden z nich.

„Potřebuju pomoci dostat auto do těchhle garáží.“ Mávla jsem pažemi směrem k budově. Potila jsem se a pod tmavě modrou mikinou a neforemnými mom džínami mě svědilo celé tělo. Vlasy jsem měla jako vrabčí hnízdo. Kdybych byla plačka, už bych bulela.

„To je tvůj problém.“ Řidič hned za mnou si odplivnul z okna.

No, už nejsem v Maine, to je vidět.

„Ledaže za to chceš zaplatit.“ Řidič mě přejel uznalým pohledem.

„Jasně.“ Dala jsem si ruku v bok a mile se usmála. „Bereš koleno v koulích a pěst v ksichtu?“

„Mrcho,“ zamumlal a vytáhl okýnko.

„Mami!“ vykřikla Gravity hlasitěji. „Chci ven. Ven. Ven. Ven.“

„Hned to bude, zlatíčko.“

„Chci limonádu!“

Roztřeseně jsem vytáhla ze zadní kapsy mobil. Má-mě ani Rowovi jsem volat nemohla – musela jsem to zvládnout sama. Nechtěla jsem být neschopná, zoufalá ženská, která podělá všechno, na co sáhne.

Místo toho jsem zavolala na pojišťovnu.

Byla to chyba. Neměla jsem sem jezdit. Vážně, co jsem si myslela? Nedokážu fungovat, ani když bydlím s mámou ve svém rodném městě; New York byl pro mě o dvacet čísel větší.

Pochodovala jsem za autem a čekala, až někdo přijme můj telefonát, když vtom se rozlétly zadní dveře. Okamžitě mi došlo, co se děje. Grav toho měla po osmihodinové cestě plné zuby, rozepnula si bezpečnostní pásy a teď vyklouzla ven, rozplácla se

na zadku na rušné ulici a kutálela se do vedlejšího jízdního pruhu.

„Kristepane!“ zaječela jsem hystericky a mrskla mobil na zem.

Moje dcera se s vyděšeným výrazem postavila. Namířila si to přímo mezi jedoucí auta a zoufalým, uštváním pohledem po mně pátrala. Když jsem se k ní rozběhla, před očima se mi mihl celý můj život a všemožně jsem odolávala nutkání skočit po ní, aby se nelekla a nevrhla se přímo do dopravní špičky.

Najednou – a jako by vyrostl ze země – Gravity jednou rukou popadl vysoký, statný člověk, strčil si ji do podpaží jako fotbalový míč a odnesl ji na chodník do bezpečí.

Svezla jsem se na kolena a vykašlala všechen vzduch, který mi uvízl v plicích.

Mohla umřít. Skoro umřela. Kvůli mojí nepozornosti.

Mrkáním jsem zahнала slzy a klopýtala k postavě, která držela moje dítě. Přesněji k muži, který ji držel za kotníky a lehce s ní třásl, jako by šlo o zrovna roztrženou piňatu. „Kde jsou bonbony?“ zeptal se hlubokým hlasem. Žádné žvatlání. „Vím, že v sobě nějaký máš. Nepodváděj.“

„Nemám!“ Gravity se zahihňala, snažila se kopat a máchala rukama. „Všechny jsem cestou sem snědla.“

Práskač.

„V tom případě budu muset sníst *tebe*.“

Další záchvat smíchu. „Nééé, strejdo Rhyrande. To ti máma nedovolí! Má mě ráda!“

Konečně se mi zklidnil tep. Otřela jsem si zpoceně ruce o mikinu a s předstíranou nenuceností jsem k nim došla.

Ke svojí dceři a Rhylandu Coltridgeovi.

Rhyland Coltridge byl nejlepší kamarád mého bratra.
Prostitut.

Nafoukaný parchant, který věděl, že je až dosud nejlepším Božím výtvozem.

Zhýralý, sobecký parchant v obleku Prada.

Bohužel vypadal jako adonis.

Rhyland uměl na všem najít vtipnou stránku. Byl to mizera, kterému díky okouzujícímu zevnějšku prošly všechny chyby. Měl 190 centimetrů vysoké, opálené, vypracované tělo, blond vlasy v odstínu nekonečného pšeničného lánu a oči zelené a průzračné jako nejzářivější diamanty. Všechno na něm, od ostře řezané čelisti a neskutečně vysokých lícních kostí přes plné rty až po římský nos, bylo dokonalé.

A nesnášeli jsme se.

Nedokázal totiž ani *předstírat*, že ke mně nebo komukoli jinému něco cítí. To byl jeden z důvodů, proč jsem ho nenáviděla. Byl živoucím, dýchajícím důkazem, že člověk může žít bez srdce v hrudníku.

„Ahoj, Rhylande.“ Došla jsem k němu a nasadila si výraz hrané statečnosti, jako by to byl módní klobouk.

„Nazdárek, průserářko,“ opáčil bezvýrazným tónem. Držel moje dítě na paži a znuděně se na mě podíval. Na krku měl jednoduchý černý řetízek s mincí. Pořád. Nosil ten šmuk na krku v podstatě od puberty. Mohla jsem se zeptat, co znamená, ale nikdy mě to vlastně nezajímalo.

„Dávej si před mým dítětem pozor na jazyk,“ varovala jsem ho chladně.

„Máma řekla v autě ‚kurva‘,“ vyhrkla Gravity nadšeně a zahihňala se.

Zrádkyně.

„Tomu se říká zbožné přání, maličká.“ Rhyland vy-
cenil zuby v predátorském úsměvu, při kterém mi tro-
chu ztuhla krev v žilách.

Nebyl to sexy hezoun. Byl to sexy Viking kombino-
vaný s Hozierem.

Troubení se změnilo v jeden dlouhý vrískot, který
nepřestával. Oba jsme ho ignorovali.

Rhyland na mě vrhnul zdrcující pohled. „Seber se,
Casablancasová. Tvoje dítě mohlo umřít.“ Zašklebil
se. „Když už jsme u toho, vezmi si ji. Nejsem chůva.“

To byla poslední kapka, po které jsem se přestala
ovládat.

Ne ta osmihodinová jízda přerušovaná deseti pře-
stávkami na čurání, podporovaná kofeinem ze Star-
bucks a podezřele studenými párky v rohlíku u pumpy.

Ne to, že mě jimmy zradil tři metry od vjezdu do ga-
ráží.

Ne to, že jsem byla švorc, nezaměstnaná, singl a vy-
chovávala dítě, i když mi polovinu času připadalo, ja-
ko bych byla dítě sama.

A dokonce ani ne prozření, že Rhyland bude můj
soused, protože byt mého bratra a Cal se nacházel
o patro níž než jeho. Naplánovali si to tak, aby si zů-
stali nablízku.

Tohle.

„To dřív naprší a uschne, než budu poslouchat ro-
dičovský rady od *tebe*,“ zaječela jsem a vyškubla mu
Gravity. „Byla připoutaná. Nemůžu za to, že přišla
na to, jak se odepnout. Máme za sebou příšernou ces-
tu. Kleklo mi auto. Blokujeme provoz. V pojišťovně
mi to neberou. Tři dny jsem nespala. Navíc nemám pe-
níze na opravu –“

„Chápu to tak, že jsi Rowův poslední charitativní
případ a budeš bydlet v jeho bytě,“ přerušil mě Rhy-

land stroze a podíval se na hodinky. Vypadalo to, že se nemůže dočkat, až odejde. Jako by měl něco lepšího na práci než být svědkem její hysterie.

Bože, jak jsem ho nenáviděla. Až to bolelo.

„Nejsem ničí charita.“

„Nezříkej se toho, dokud to nezkusíš. Všechny tvoje finanční problémy by možná vyřešilo, kdyby se z tebe stala striptérka Charita.“

„Jsi prase,“ odsekla jsem.

Mrknul na mě. „Chro, chro.“ A pak, protože uškrtit jsem asi chtěla jenom já jeho, ne on mě, dodal: „Tak pojď. Uděláme něco s tím autem, ať tu nepřekáží.“

„Nechci, abys mi pomáhal.“

„To je ale náhoda. Nechci ti pomáhat.“ Znovu se d'ábelsky usmál a vyhrnul si rukávy košile, takže mi předvedl svoje žilnaté, svalnaté paže. „Bohužel, jsi mladší sestra mého nejlepšího kamaráda a já mám tak dobrý vychování, že nedopustím, aby tebe a tvoje dítě zapáchl nějaký taxikář.“

Otevřel dveře na straně řidiče, posadil se za volant a otočil klíčkem v zapalování. „Světla fungují, takže to není baterie. Budou to nejspíš svíčky. Jak je ta kraksna stará?“

„Ne jako ty.“ Kolik mi je, pět? Kdo takhle mluví?

Vytáhl z kapsy mobil a zamračil se. „Za pár minut mám schůzku, ale později se zastavím v servisu a nechám to auto opravit. Zatím ho dostrkám do garáže.“

„Hm, tak jo.“

„Radši si nejdřív vyndeš věci. Výtah z garáže je malej a šíleně pomalej.“

Štvalo mě, že mi pomáhá. Štvalo mě, že jsem tak v hajzlu, že musím přijmout jeho pomoc. A štvalo mě, že vypadám jako totální idiot.

Rhyland vystoupil, vyházel všech mých šest kufrů

a tašek na chodník. Pak zastavil statného kurýra z Amazonu a přesvědčil ho, ať uvolní jízdní pruh, aby mohl odtláčit moje auto z cesty. Oba se opřeli o jimmyho a dostrkali ho do podzemních garáží. Posadila jsem Gravity na kufr jako na koně a dala jí do ruky její iPad v pouzdru ve tvaru motýlka. Na uši jsem jí nasadila sluchátka. Při pohledu na *Caitiinu třídu* se rozzářila. Potom jsem si došla na silnici pro rozbitý mobil.

Se směsicí studu a ponížení jsem sledovala Rhylanda s kurýrem při práci. Když bylo auto bezpečně v garážích, Rhyland vyšel ven přes vstupní halu. Vypadal o dost míň uhlazeně, z drdůlku pískových vlasů se mu uvolnil jeden hedvábný pramínek a visel mu přes oči. Tváře měl zrůžovělé námahou. Skoro jsem měla výčitky svědomí, když k nám přistoupil. Otevřela jsem pus, abych mu poděkovala.

„Existuje nějaký důvod, proč to dítě drží penis?“ Zadíval se na Gravity, která na kufru objímala pana Houbičku a soustředěně sledovala pořad pro děti.

To dítě. Mluvil o ní, jako by byla problém, který je třeba vyřešit.

„To není penis. Je to pan Houbička,“ opravila jsem ho povýšeně.

Vrhnul na mě bezvýrazný pohled a lehký úsměv, ze kterého mi málem zvlhly kalhotky.

Přestože jsem ho nesnášela, vždycky jsem měla pro Rhylanda Coltridge slabost.

Takovou slabost, že bych si hned ochotně klekla na všechny čtyři a nastavila se mu.

Což situaci očividně nepomáhalo.

„To je na dlouhý vyprávění.“ Znova jsem zvedla Gravity do náruče a přitiskla si její hlavičku do prohlubně na krku. „V každém případě díky za pomoc. Klidně zas můžeš pokračovat v kariéře oblíbeného

newyorskýho *kurevníka*.“ Poslední slovo jsem pronesla nezvučně, aby ho Grav neslyšela, a mávnutím ruky ho poslala pryč.

„Urážíš mě, protože jsem sexuální pracovník?“ Povytáhl obočí o jeden odstín tmavší než jeho vlasy.

„Ne. Urážím tě, protože jsi kretén.“

„Proč? Minulost nám říká, že to je tvůj oblíbený typ.“ Krátce se zasmál.

1:0 pro domácí tým.

Můj ex, Tucker, byl jednoznačně reklama na chodící a mluvící kondom.

„Víš, Rhylande.“ Opřela jsem se bokem o vysoký kufr a ze všech sil předstírala, že jsem v pohodě.

„V angličtině neexistuje dost synonym, abych popsala, jak moc tě nesnáším.“

To nebylo v rozporu s tím, že jsem po něm toužila. Taky jsem toužila po třech tabletkách valia a celém mangovém cheesecaku, i když jsem věděla, že by mě mohly zničit.

„Jsem polichocen.“ Přitiskl si dlaň na hrudník a s rozmáchlým gestem se uklonil. „Myslím, že neexistuje slovo, který vystihuje, co k tobě cítím, ale je to něco mezi pohrdáním a totální lhovostí.“

„Kašlu na to,“ opáčila jsem shovívavě.

Lusknul prsty a ukázal na mě. „Vidíš? A všichni si myslí, že jsi jen hezká. Dylan Casablancasová, chodící slovník, dámy a pánové.“

„Vzala jsem si z toho jen to, že jsem podle tebe hezká, a i když souhlasím, nemáš šanci. S lúzrama už nechodím.“

„Tak to jsi v háji, zlato.“

„Proč?“ Posadila jsem Gravity zpátky na kufr.

„Pochybuju, že by tě chtěl někdo jinej.“

Zrovna když jsem si myslela, že během svojí první

hodiny na Manhattanu vyškrábu oči nejlepšímu kamarádovi mého bratra, nás vyrušil opravdový kovboj. Pomalu se k nám loudal, doprovázený mužem v obleku, a mával na nás.

„Nazdárek, Coltridgi.“

Ten muž, v stetsonu, vyšívané košili, kovbojských botách a obnošených džínách, působil v New Yorku stejně nemístně jako disneyovská princezna v BDSM klubu. Jedním pohledem zhodnotil situaci – zavazadla, Gravity, mě a Rhylanda – a potěšeně se usmál. Vypadal asi na šedesát a ve skvělé formě. Na prsteníčku se mu blýskal masivní zlatý prsten.

„Marshallé,“ pozdravil ho Rhyland s nenuceným úsměvem, ale všimla jsem si, že si odkašlal. „Jste tady dřív.“

„Ranní ptáče dál doskáče.“ Muž na nás mrknul, zastavil se pár kroků před námi a přejel si palcem po stříbrné přezce pásku. „No, není to krásný pohled? Rhylande Coltridgi, netušil jsem, že jste ženatý. A navíc otec. Za to u mě máte body k dobru.“

Cože?

Otevřela jsem pusku, abych objasnila, že mezi Rhylandem a mnou by žádnou lásku nenašel, dokonce ani s pomocí mikroskopu, když vtom jsem zaslechla, jak se Rhyland dobromyslně zasmál.

„Nikdy nedejte na první dojem, Bruci.“

K mému zděšení mě Rhyland objal kolem ramen. Ztuhla jsem a vytřeštila oči. Co se tady proboha děje?

„A koho to tady máme?“ Bruce se rozněžnil nad Gravity, která pohupovala nohama na kufru a objímala pana Houbičku. Naštěstí svírala plyšáka tak pevně, že se nedal identifikovat.

„To je Gravity.“ Rhyland ignoroval, že jsem před jeho dotekem ucukla, sundal ruku z mých ramen a zvedl

Grav do náruče. Láskyplně se na ni usmál. Gravity měla oči dál přilepené k obrazovce. „Neboli světlo mého života.“

„V tom případě musíš žít v době temna,“ zamumlala jsem a založila si paže přes prsa.

Rhyland na mě vrhnul vražedný pohled.

„Bruce Marshall.“ Muž ke mně s vřelým úsměvem natáhl ruku. „Těší mě, paní. A vy jste?“

„Nejsem paní.“ Rozpletla jsem paže a stiskla mu ruku. „A taky nejsem Coltridgová, *naštěstí*.“

Jeho úsměv zmizel, ale Rhyland se rozesmál. „Myslí *zatím*,“ objasnil. „Ale jistě vidíte, že se nemůžeme dočkat, až se vezmeme.“

Bruce sklopil pohled na moje prsty. „Nevidím žádný prstýnek.“

Co to Rhyland dělá? A hlavně, *proč* to dělá?

Rhyland ho nenuceně poplácal po zádech. „Nepokazte mi všechny moje překvapení, Brucey. Chtěla něco jiného, než jsem jí koupil. Člověk ji jen těžko potěší.“

„Ne,“ opáčila jsem. „Prostě stojíš v posteli za prd.“

Bruce těkal pohledem mezi Gravity a mnou. Okamžitě mi došlo, co se mu honí hlavou. I když jsem věděla, že mít nemanželské dítě není nic špatného – zejména proto, že partner opustil *mě* –, pořád jsem se cítila zranitelná.

„Gravity není moje,“ vysvětlil rychle Rhyland. „I když mi ve všech směrech jako moje připadá.“

To jsou ale kecy. Rhyland děti nesnášel, a když byla Gravity nebo Serafina poblíž, vždycky se snažil být na opačné straně místnosti. Dokonce i Gravity se na něj zamračila stylem „my se známe, pane?“

Bruce se otočil, pochvalně se na Rhylanda zadíval a pomalu přikývl. „Netipoval jsem vás na člověka, který se ujme povinností navíc, když nemusí.“

„No, je toho spousta, co o mně a mým charakteru ještě nevíte,“ opáčil Rhyland tajemně. Nejenže mě ten zmetek „strčil pod autobus“, ale ještě se ujistil, aby mě několikrát přešel a nechal mi na těle stopy pneumatik. Proč tak příšerně lže?

„Děláte správnou věc, synku.“ Bruce poklepal Rhylandovi na rameno. „Rodinných typů si vážím. Sám jsem jedním z nich. Nevím, jestli jste o mně četl článek ve *Forbes*, ale sedmdesát tři procent mých zaměstnanců chodí v neděli na stejnou mši jako já. Vrána k vráně sedá, že?“

Rhyland se oslnivě usmál a v tu chvíli mi to docvaklo.

Skousla jsem si spodní ret, abych nevypřskla smíchy. Rhyland byl bezvěrec. Ten chlápek tak hřešil, až jsem si byla naprosto jistá, že by ho sežehly plameny, kdyby se někdy ocitl blíž než pět kilometrů od kostela. Živil se tím, že randil a spal se ženami za peníze. A dělal to s nadšením. Odhadovala bych, že obskočil víc bab, než jich je registrovaných v tomhle voličském okrsku. A jak se teď ukázalo, bez výčitek lhal, podváděl a fixloval, aby dosáhl toho, co chce.

„Máte naprostou pravdu, pane. Není většího zastánce monogamie a dětí než já,“ přisvědčil Rhyland medově výhrůžným tónem.

„To mě těší.“ Bruce si zamnul ruce. „Než pomůžete svojí slečince odnést kufrы nahoru, zajdu si na kafe do té nóbl kavárny, kterou jste mi doporučil, a objedná si k němu něco sladkého. Až budete hotový, přijďte tam za mnou. Žádný spěch. Rodina je nejdůležitější.“

„Pokusím se od nich odtrhnout.“ Rhyland si přehnaně povzdechl. „Ale bude to těžký.“

„Vždycky tě můžu vyhodit z okna, abych to urychli-la,“ navrhla jsem ochotně.

Rhyland do mě strčil loktem.

Bruce se svým poskokem se vydali ulicí ke kavárně. Sotva zmizeli vevnitř, Rhyland mi vrazil Gravity zpátky do náručí, jako by to byla atomová bomba.

„Musíme si promluvit.“ Hodil si cestovní tašky přes ramena a zbytek mých zavazadel tlačil k hlavnímu vchodu budovy.

Šlo o předválečný činžák s nádhernými bílými klenbami a sloupy. Na podlaze v hale ležela černobílá dlažba s šedými žilkami a opuštěná recepce a poštovní schránky byly z hladkého černě natřeného dřeva. Starobylé výtahy, klece z černého tepaného železa, obklopovaly dřevěné dveře. Místo působilo evropským dojmem a poprvé od chvíle, co jsem vyrazila na cestu, se mi zatočila hlava.

„Prosím.“ Masírovala jsem si spánky. „Hlavně nemluv.“

„Maminka bolí hlava,“ oznámila Gravity a opřela mi i-Pad o hrudník.

Maminka taky potřebovala čurat. A najíst se. A dát si tři koktejly Mimosa.

„Maminka musí prokázat strejdovi Rhylandovi velikánskou laskavost.“ Probodnul mě svým predátorským pohledem a jeho chraplavý hlas mi stékal po zádech jako letní deštík. Naše oči se střetly a celá hala se ocitla v plamenech jako po škrtnutí sirkou. „A pro změnu by se měla rozhodnout správně.“

KAPITOLA TŘETÍ

RHYLAND

„Naser si,“ pronesla Dylan nezvučně těmi svými smyslnými rty přes hlavu svojí dcery.

„To je ale něžná květinka.“ Posměšně jsem se usmál a snažil se spolknout knedlík paniky, který jsem cítil v krku.

Bruce Marshall si myslel, že mladší sestra mého nejlepšího kamaráda a já jsme pár. Člověk nemusel být génius, aby poznal, jak ho ta představa nadchla. Já. Rodinný typ. Zodpovědný. Doteď první známka jeho zájmu. Což znamenalo, že to divadýlko musí pokračovat. Tuhle šanci jsem nemohl zahodit.

„Nebudu předstírat, že jsem tvoje snoubenka, Rhylande,“ objasnila Dylan.

„Prostě...“ Masíroval jsem si spánky. „Poslouchej, než ten nápad smeteš ze stolu, jo?“

Už měla bývalého přítele, který za nic nestál. Výměnou za tuhle laskavost jí nemůžeš nic nabídnout.

Výtah přijel, a tak jsem otevřel zrezivělé dveře, naházal kufry a tašky dovnitř a pak je přidržel Dylan a její dceři. Dylan nastoupila a pořád se na mě dívala, jako bych se zbláznil. Na její obranu musím říct, že

jsem jí *opravdu* zrovna navrhl něco, co se vyskytovalo jen v nízkorozpočtových romantických komediích.

Od puberty jsem se téhle holce cíleně vyhýbal, jen aby mi včera zavolal Row, že se sem jeho mladší sestra nastěhuje. Požádal mě, abych na ni dával pozor, protože nejspíš netušil, že jsem ji pozoroval celé dospívání.

Dávat pozor na Dylan rozhodně nebyl trest. Ale poslouchat ji ve mně vyvolávalo nutkání vrhnout se rovnou pod přijíždějící nákladní vlak.

A teď jsem chtěl, aby předstírala, nejen že mě miluje, ale skutečně přesvědčila okolí, že se mnou dobrovolně spojí svoji budoucnost.

Dveře výtahu se zavřely. Odhrnul jsem si vlasy z obličeje.

„Hele, určitě máš spoustu otázek.“

„Nemám.“ Dylan si otevřela kabelku, vytáhla z ní žvýkačku, a aniž by mi taky nabídla, strčila si ji do pusy. Stísněný prostor zaplnila vůně limetky a třešní. „Vůbec žádný. Protože do toho nesmyslu nepůjdu.“

„Jenže —“

„Tohle není film na Hallmarku a ty nejsi Nicholas Galitzine.“

„Brzdi.“ Poraženecky jsem zvedl dlaně. „Asi se shodneme, že já i Nicholas Galitzine jsme až moc dobrý na film, kterej půjde rovnou na kabel—“

„Odpověď zní ne.“

Tak jo. Je to dřina. *Fakt* jsem provedl něco, kvůli čemu mě nesnáší, ale to bylo šíleně dávno. Copak má sloní paměť? Já si ani nedokázal vzpomenout, co jsem měl ráno k snídani.

Počkat. Už vím. Tu blondýnku z lekce hot jógy.

„Jde o tohle.“ Olízl jsem si rty. „Bruce je potenciální investor pro moji start-upovou seznamovací aplikaci.

Jestli do toho půjde, získám obrovské balík peněz, lákavej jednorázovej šek, a to nemluvím o konexích. Marshall je šíleně vlivnej chlápek. Neznáš ho třeba z pořadu *Den D*? Z poslední sezony?“ S nadějí jsem se na ni podíval.

Předstírala, že se ohlíží. „Jé, to mluvíš na mě? Myslela jsem, že mluvíš s boomerem, kterej sleduje televizní vysílání.“

V duchu jsem záupěl. Dylan byla potíživka každým představitelným způsobem. Smrtící kombinace nesku-tečného půvabu – takové krásy, která se vstřebává do organismu jako kvalitní whisky, rozpustí vám kosti a připraví vás o zdravý rozum –, chytrosti, sarkasmu, paličatosti a přecitlivělosti. Neměla žádné filtry, žádné zábrany a bylo jí naprosto jedno, co si o ní lidi myslí.

Už v dětství ji všechno rozplakalo. Zraněná zvířata. Lidi, co sami obědvali v bufetu. Reklamy na Super Bowl. Všechno intenzivně prožívala. Já, naopak, neprožíval nic. Nikdy. Z vlastní vůle. Byli jsme jako olej a voda. Černá a bílá. Párek v rohlíku a skutečné maso. To se člověk naučí.

„Hele –“ začal jsem znova.

Výtah zacinkal a dveře se otevřely. Popadl jsem zavazadla a následoval ji jako hotelový poslíček. Uprostřed chodby se zastavila a tázavě se na mě podívala. Uvědomil jsem si, že tady ještě nikdy nebyla. Ani v bytě u Rowa a nejspíš ani v New Yorku. Až na několik výletů do Londýna za bratrem a Cal vlastně neviděla svět.

„Jsou to tyhle.“ Ukázal jsem bradou na dveře vpravo.

Hrdě zvedla hlavu a oba jsme ignorovali její zrudlé tváře.

Dylan otevřela dveře a ohromeně lapla po dechu. Jo, ten byt byl vážně úžasný. Gravity vyjekla nadšením.

„Ty jo! Tak velikánský okna!“ Vykroutila se Dylan z náručí, hodila sluchátka na zem a rozběhla se byt prozkoumat.

Zavezl jsem všechny kufry dovnitř a významně se podíval na Dylan.

Otráveně se zamračila. „Jo. Promiň.“ Pak se jí čelo vyhladilo, strhla si z ramene kabelku z Targetu, zalovila v ní a plácla mi do dlaně pětidolarovku. „Díky, pane. Hezký den.“

Ona mi dala *spropitné*.

Zrovna se to stalo.

Lhal jsem. Nebyla mi lhostejná.

Chtěl jsem ji *zabít*.

Pomalu. Metodicky. V průběhu několika dní.

Mlčky, nepřátelsky jsme se na sebe dívali. Čekala, až vypadnu. Což neudělám – dokud tu kvadraturu kruhu nevyřeším. Věděl jsem, že Bruce Marshall váhá se smlouvou, protože si jeho žena myslí, že jsem nechutný sukničkář, který z té seznamovací appky udělá Ashley Madison 2.0. Nepletla se. *Byl* jsem sukničkář. A taky jsem na to byl zatraceně pyšný. Děvkař, kurevník, závislák na sexu. Vyberte si.

Jenže teď jsem měl šanci předstírat, že jsem významný člen slušné společnosti, a ne jeden z pilířů jeho zkázy. A že v důsledku toho nechutně zbohatnu. Dylan byla všechno, co jsem k tomu potřeboval: mladá matka s buclatým dítětem.

„Tobě by se nelíbilo bejt dočasně zasnoubená s boháčem – kterej měří metr pětadevadesát a má modré oči?“ přemlouval jsem ji.

Nenuceně se mi podívala přes rameno. „Jasně. Kde je?“

Lezla mi na nervy.

„To jsem já.“ Zabodnul jsem si palec do prsou.

Pobaveně si odfrkla. „Za ideálních okolností máš metr devadesát. Navíc, ty kecy si strč za klobouk. Žádný boháč nejsi.“

„Ale budu, když mi pomůžeš.“

„Ani nejsi synáček se svěřenským fondem,“ trvala na svém.

To jsem prostě celý já, že potřebuju laskavost od jediné holky, která je imunní vůči mému šarmu.

„Budeš potřebovat, aby ti někdo pomohl s tou kraksnou, vyměnil žárovku, ukázal ti, kde tu co je,“ poznamenal jsem a podal jí ovladač k venkovním žaluziím, když začala marně přecházet kolem dveří na terasu a snažila se zjistit, jak se otevírají. „Dyl, přiznejme si to. Beze mě to nedáš.“

„Vystačím si sa—“

„Fakt?“ Zatnul jsem zuby. „Row a Cal tu většinu času nebudou. Tvoje máma bydlí až v Maine. Nemáš tu žádný známý. Žádný příbuzný. Podívej se, jak dopadla tvoje první hodina tady, proboha.“ Ukázal jsem na dveře. „Co by se stalo, kdybych Grav nezachránil? Neodtláčil ti auto do garáže. Neodnesl ti zavazadla? Přiznej si to. Zrovna teď se navzájem potřebujeme a můžeme si pomoci. Oboustranně *výhodná* dohoda.“

„Zvládnou to sama,“ mlela si svou s odhodlaným výrazem v očích.

Věděl jsem, že je v bryndě, a hodlal jsem z toho vytěžít co nejvíc. Neexistovalo nic, k čemu bych se nesnížil. Lidi byli prostředkem k dosažení cíle. A díky Dylan jsem mohl vybřednout ze svojí tíživé finanční situace.

„Ne, nezvládneš,“ vyštěknul jsem podrážděně a podíval se na hodinky. Bruce Marshall si cenil dochvilnosti a já si cenil těch čtyř set milionů dolarů, které mi byl ochotný poskytnout jako zálohu, když smlouvu

podepíšeme. „Ani nevíš, kde je tu klimatizace, jak opravit topení nebo co máš dělat, když začne vypadávat wifina. Sakra, nabízím ti řešení, abys svý rodině dokázala, že jsi schopná přežít v New Yorku, Casablancasová. Tak to využij a vytrískej z toho co nejvíc.“

„Row se rozzuří, když si bude myslet, že spolu chodíme.“ Bloumala po bytě, otvírala skřínky a seznamovala se s novým domovem.

Konečně jsme se někam dostávali. Doopravdy o tom uvažovala.

„Ne že by k tomu měl nějaký důvod,“ podotknul jsem.

Ušklíbla se na mě. „Ve vší úctě, Rhylande – a dovol, abych tě ujistila, že k tobě žádnou nechovám –, jsi víc poškozenej, než měla Cal vlasy, když v jednom období měnila každé tejdny jejich barvu. A nikdy jsi neměl stálou přítelkyni. A jsi bez přehánění *biblickej* prostitut. A jediný pocity, jakých jsi schopnej, jsou nadrženosť a vztek. Takže upřímně, naprosto chápu, proč by se mu nelíbilo, kdybysme byli pár.“

Tomu říkám ponížení. Komunikace s Dylan Casablancasovou dokázala člověku způsobit takovou psychickou újmu, až mě překvapilo, že ji nezlanařili na základnu Guantánamo jako mučicí nástroj.

„Kamarádům řekneme pravdu,“ ujistil jsem ji se svůdným úsměvem. „Row ví, že chci Marshalla získat ke spolupráci, a všichni budou spokojený, že ti pomáhám, aby ses tu zabydlela. Ví, že bych nikdy neporušil nepsaný pravidla mezi kámošema.“

Protočila panenky a pak si začala zamyšleně hryzat spodní ret. V pozadí jsem slyšel Gravitin pronikavý vřískot, když běhala z jednoho pokoje do druhého. Bůh mi pomáhej, děti nesnáším. Dokonce i tohle mi lezlo na nervy, a to byla Grav roztomilá a dobře vychovaná.

„Nebudu to dělat zadarmo.“ Dylan si dala ruku v bok. „Zvlášť když spolu budeme muset chodit do společnosti a předstírat, že jsme zamilovaný.“

Vyprskl jsem smíchy. Bezvýrazně se na mě podívala.

A já. Myslela to vážně. Chtěla, abych jí platil... za co vlastně? Ani jsem nevěděl, jestli Bruce bude potřebovat víc než tohle náhodné setkání na ulici, aby uvěřil, že jsme pár. Na druhou stranu, jak jsem toho pedantského mizeru znal, donutí mě ze sebe udělat šaška, a nakonec ji budu předvádět jako vítězného koně. Ta smlouva byla v nedohlednu a musel jsem se s ním ještě aspoň párkrát vidět, než ji podepíše.

„Tak kolik za to chceš.“ Ať to byla jakákoli částka, stejně ji nebudu moct zaplatit. Byl jsem Armani bez peněz. Vyfiknutý, s nulou na bankovním účtu.

Ohromeně na mě vykulila oči. Moje reakce ji překvapila. No, mě taky. Jenže já tu dočasnou dohodu potřeboval. Kromě toho, jestli všechno půjde hladce, Bruce tu zatracenou smlouvu do měsíce podepíše a naše předstírané zasnoubení okamžitě skončí.

„No...“ Nejistě se rozhlédla. Dylan neměla ponětí, o kolik si má říct, protože jediná práce, kterou zatím dělala, bylo obsluhovat v bistru v našem městěčku. „Tak... dva tácy za tejden?“

„Platí.“

„Počkej, ne. Deset táců za tejden!“ vyhrkla chvatně.

Přimhouřil jsem oči. „Teď už si jen vymejšlíš čísla.“

Pokrčila ramenem. „Julia Robertsová si v *Pretty Woman* účtovala tři tácy a podle mě to ani celej tejden nebyl. Navíc v roce 1990. Nezapomeň na inflaci.“

„Julia Robertsová nabízela mnohem víc než držení se za ručičku a hezkou tvářičku,“ ucedil jsem.

„Ale já taky.“ Dylan si nervózně olízla rty a propletla si prsty. „Sex bude jediná pozitivní stránka naší dohody.“

„Co jsi říkala?“ Zívnuł jsem, aby mi odlehly uši. Určite mám halucinace. Fakt musím to ne až tak přiležitostné užívání koksu omezit.

„Řekla jsem, že sex je na stole.“

Ticho.

„Nebo vlastně všude, kde budeš chtít. Nejsem vybíravá.“

Čelist.

Mi.

Spadla.

Až.

Na.

Podlahu.

„Promiň.“ Spolknul jsem sliny – a s nimi asi i jazyk. „V předchozích pěti vteřinách jsem nějak nerozuměl anglicky. Myslíš tím, že chceš, ehm, *šukat*?“

Dívala se mi přímo do očí, klidná, i když trochu zrůžovělá. „Myslím tím, že vztah budeme předstírat, ale orgasmus je lepší opravdovej. Jestli tě musím snášet, chci si aspoň trochu užít. Oba jsme dospělý. Už nějakou dobu jsem s nikým nespala. Jsi ubožák, ale neodolatelný. A myslím tím, že nemůžeš bejt v posteli *tak* špatnej, když máš tolik zkušeností...“

Ta ženská byla smrtící pro moje ego.

„Pokud je to s informovaným souhlasem...“ Předstírala, že si prohlíží zničené nehty, a mně blesklo hlavou, jestli investuje do manikúry a pedikúry, když jí teď zřejmě budu platit za tuhle šarádu deset tisíc týdně. Chtěl jsem ji. A vůbec jsem nevěděl proč.

„Nemusíš se mnou spát, abys ty prachy dostala,“ konstatoval jsem něco, co bylo naprosto jasné. Vždyc-

ky jsem věděl, že působím jako děvkař, ale jako podivín? To pro mě byla novinka.

„Vím, že to po mně nechceš. *Nabízím* ti to, jestli to nebylo jasné.“ Zase protočila panenky – její typický tik „je mi to ukradený“, kdykoli jí na něčem hodně záleželo. „Tak co ty na to? Jsi sexuální pracovník. Nebuď takovej puritán.“

„Zaprvý, nejsem puritán. Jen pátrám po známkách, jestli nemám poraněnou hlavu.“ Faktem ale bylo, že mi na okamžik vyrazila dech. Představa, že se zabořím mezi ty dlouhé, štíhlé nohy, mě totálně vykojila. „Zadruhý, sexuální práce není žádná ostuda a vykonávám ji podle pravidel. S neprůstřednou smlouvou. Zatřetí, už tři měsíce si dávám pohov.“

Chystal jsem se plně věnovat svojí seznamovací appce. Což znamenalo, že je tu v sázce mnohem víc.

„Začtvrtý...“

Existovalo začtvrté – něco o tom, že nabízí svoje tělo za peníze a že bych jí radši platil, jen aby nedělala hlouposti –, ale zapomněl jsem, co to bylo. Upřímně, to, že jsem vůbec dokázal komunikovat anglicky, byl sám o sobě zázrak. Dylan Casablancasová, nejžhavější holka v Severní a Jižní Americe a pravděpodobně i na všech ostatních světadílech, mi nabídla sex za peníze.

„Do hajzlu, Dylan. Nemůžu si vzpomenout. Prostě... slib mi, že za mnou přijdeš, jestli budeš někdy tak nutně potřebovat peníze, a já ti je dám. Bez jakýchkoli omezení.“

Slovo „omezení“ mi nějak připomnělo bondáž a v tu chvíli mi tak ztvrdlo péro, že mu chyběla jen vlastní nohavice a bota a dalo by se považovat za třetí nohu.

„Nejde o peníze. Mám nějaký úspory.“ Oždibovala si odumřelou kůžičku na palci a z důvodu, který nechci zkoumat, mi to nepřišlo tak nechutné jako obvyk-

le. „Nenabídla bych to jen tak *někomu*. Nevadilo by mi, kdyby ta dohoda zahrnovala sex, protože se mi už skoro obnovila panenská blána, a rozhodně bych se nikdy nezamilovala do někoho tak odpudivého, jako jsi ty.“

„Páni, díky.“ Pomalu jsem vydechl nosem. „Vždyc-
ky rád poznám nový fanyanky.“

„Hele, přinejmenším mě fyzicky přitahuješ.“

„Ale povahou odpuzuju.“

Pokrčila ramenem.

„Chceš, aby mě tvůj bratr zabil?“ zeptal jsem se. To by se rozhodně stalo, kdybychom spolu spali.

„To bude příjemný bonus,“ připustila klidně, „ale proč by se to měl dozvědět?“

Přejel jsem si jazykem po zubech. Nedokázal jsem jasně uvažovat, když jsem měl devadesát procent krve v pérú. „Deset tisíc za tejden je v pohodě. Takže se dohodneme?“

„Budeš to tu muset trochu upravit.“ Dylan se rozhlédla po místnosti. „Grav potřebuje postel, nějaký police a tak.“

„To nebude problém.“ Můj otec byl všeueměl – hodně jsem se od něj naučil. „Co ještě?“

Gravity nakoukla do pokoje a usmála se. „Mami, můžu si postavit z polštářů pevnost?“

„Jasně, zlato,“ pronesla Dylan roztržitě. Vsadil bych se, že tu Gravity dovolí vařit pervitin, tak moc chtěla pokračovat v našem rozhovoru. Snědý obličej jí zrudnul ještě víc a opět se na mě podívala. „Pokud jde o sex, mám několik nepřekročitelných pravidel,“ hlesla.

V tuhle chvíli jsem jí měl říct, že sex nebude nutný. Nechtěl jsem zneužívat mladší sestru svého nejlepšího kamaráda. Do háje, nechtěl jsem takhle zneužívat *někoho*. Bylo to špatné.

Ale... opravdu to bylo špatné?

Navrhla to sama. Navíc se mi líbila a asi to věděla.

Row tě rozseká na cucky a udělá z tebe vývar, jestli s ní budeš spát, idiote.

Řekni jí, že sex nepřipadá v úvahu. Řekni jí, že půjde jen o platonický vztah. Bud' Nicholas Galitzine, ne zatracenej... já nevím, král Joffrey.

„Poslouchám.“

Zatraceně, idiote, o čem jsme to zrovna mluvili?

Ted' vypadala zaskočeně ona. Nečekala, že na to přistoupím. Hele, i mě překvapilo, že budu letos vyjednávat o tom, jak strčím péro do Dylan Casablancasové. Ale stejně to všechno byla jen teorie.

„Neublížíš mi.“ U každého pravidla zvedla jeden prst, počítala je rukou a začala palcem. „Žádný diváci, vždycky musíš použít kondom – už *nikdy* nechci otěhotnět – a budeš spát jenom se mnou.“

Přikývnul jsem. To by šlo. I když jsem byl velký fanda kundiček, nestál jsem o komplikace. Jestli jsem během své předchozí éry gigola něco pochopil, pak to, že kundička je prostě kundička.

Neunikla mi ironie situace. Udělal jsem kariéru na tom, že jsem předstíral něčího partnera, a teď jsem musel platit holce, aby předstírala moji partnerku.

Karmo, ty podrazačko.

„To zní jako plán,“ pronesl jsem. „Platí.“

„Počkej – ještě jsem neskončila.“

Stiskl jsem si kořen nosu a zhluboka se nadechl. „Jasně, že ne.“

„Možná budu potřebovat pohlídat.“

„Souhlasím, že jsi v hajzlu, ale podle mě to zvládneš. Když narazíš na neznámý slovo, prostě si ho vygoogluj.“

„Myslím Gravity, pitomče.“

„Tak s tímhle na mě nechod.“